Liber secundus

stulit. scd'o q̄ndaʒ rn̄sionē boetij excludit. ibi. An tu mores. Primo facit q̄d dictū est. scd'o rn̄det tacite questioni ibi. An ego. Primo dicit fortuna ad boetiū. o tu hō q̄d agis. i. vexas vel facis me reā quotidianis. i. assiduis querelis q. d. facere nō deberes quā tibi fecim⁹ iniuriā. q. d. nullā. q̄ tua bona tibi detraxim⁹. q. d. nulla. ꝯtēde mecū in iudicio de possessione opū ⁊ dignitatū corā quocunq̄ȝ iudice ⁊ sic mōstraueris aliq̄d esse ꝓpriū hoꝝ bonorum cuiusq̄ȝ mortalium ego spōte cōcedam tibi ea que repetis fuisse tua. ꝙ autem nō sint tua nec alicuius homīs propria. probo tibi. qꝛ cū natura produxit te d' vtero mr̄is ego suscepi te nudū ⁊ inopem. id est carentē omnibus rebus. et foui te meis opibus ⁊ ego prona. i. prō-pta educaui id ē nutriui te indulgenti⁹ id est clementius fauore id ē gratia mea quid te nunc facit ipatiētē nr̄i. i. ꝯ nos quia si boeti⁹ a pn-cipio nō fuissꝫ nutritus ꝓsperitate fortune non fuisset impa-tiēs d' amissione ei⁹. Et subdit. Ego circū dedi te affluentia ⁊ splendore omniuꝫ bonorum q̄ sūt mei iuris. i. ptātis. nunc aūt libet id est placꝫ mihi retrahere ma-num tu habes gra-tiam id est mihi re-ferre grates. tanq̄ȝ vsus alienis nō habes ius querele tā q̄ȝ tua perdideris.

querelis. Quā tibi fecimus iniuriam. Que tibi tua detraximus bona. Quouis iudice de opū dignitatūq̄ȝ mecum possessione ꝯtēde. Et si cuiusdā mortaliū ꝓpriū q̄d hoꝝ eē mōstraueris. ego ea tua fuisse q̄ repetis spōte ꝯcedā. Cuꝫ te matris vtero natura ꝓduxit nudum rebus oībus inopēq̄ȝ suscepi te meis opibus foui: ⁊ q̄d te nūc impatientē nr̄i facit fauore prona indulgētius educaui. ⁊ oīm q̄ mei sunt iuris affluētia ⁊ splendore circūdedi. nūc mihi retrahere manuꝫ libet. hēs gr̄as velut vsus alienis. Nō hēs ius q̄rele tāq̄ȝ ꝓrsus tua ꝑdideris. Quid ergo ingemiscis nulla tibi a nobis illata ē violētia. Opes honores ceteraq̄ȝ taliū mei sunt iuris. Dn̄am famule cognoscūt mecū vēiūt me abeūte discedūt. Audacter affirmē si tua forēt q̄ omissa cōquereris nullo mō ꝑdidisses